

boligen så vidt muligt være forsynet med de sanitære installationer, som hensynet til en gennemført hygiejne i jordemoderens virksomhed nødvendiggør.

Ved anvendelsen af reglerne om statens tjenesteboliger vil vedkommende distriktsjordemoder blive pligtig at afholde 40 pct. af de med boligens indre vedligeholdelse forbundne udgifter, bortset fra egentlige hovedstandsættelser og den istandsættelse, der finder sted ved brugerskifte.

Da formålet med det foreslåede tilskud til boligudgifter til distriktsjordemødre uden tjenestebolig er at give dem samme økonomiske stilling som deres kolleger med tjenestebolig, bør der ved tilskuddets beregning på den ene side tages hensyn til, at distriktsjordemødre uden tjenestebolig er fritaget for at betale boligbidrag, medens tilskuddet på den anden side ikke — i forbindelse med et beløb svarende til boligbidraget — må overstige vedkommende jordemoderes faktiske boligudgifter.

Fastsættelsen af størrelsen af de nævnte tilskud foreslås iøvrigt henlagt til de ansættende myndigheder efter nærmere af indenrigs- og boligministeren udarbejdede retningslinier.

Til § 6.

Reglen svarer til den gældende lovs § 8, stk. 3, 6. punktum, 1. led, og § 8, stk. 4, sammenholdt med § 23, 3) og 4); i instruks af 9. marts 1934 for alle til praksis berettigede jordemødre. Man har ikke anset det for nødvendigt at opretholde den ved ordene „så vidt muligt“ i jordemoderloven af 1914 fastsatte begrænsning i distriktsjordemoderens ret til fri telefon.

Til § 7.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til den nugældende lovs § 9, stk. 3. Dog foreslås den hidtidige regel om en særlig feriegodtgørelse fra det offentlige ud over den almindelige løn ophævet. Denne feriegodtgørelse er bestemt til at opveje tabet af indtægter fra praksis under ferien og vedrører derfor kun denne „frie del“ af distriktsjordemoderens indtægter. Såfremt der ad overenskomstmæssig vej gennemføres en ret for distriktsjordemødre til feriegodtgørelse af deres praksisindtægter, vil der herved fremkomme en forbedring af distriktsjordemødrenes indtægtsforhold ud over, hvad den i § 4 foreslåede lønforhøjelse angiver.

Ved henvisningen til § 10 i lov om udøvelse af jordemodergerning sigtes til § 10 i det samtidig fremsatte lovforslag.

Til § 8.

ad stk. 1.

Reglen fastslår, at distriktsjordemoderen har ret til at oppebære honorarer for fødselshjælp og krav på befordring eller befordringsgodtgørelse efter samme regler som en privat-praktiserende jordemoder. Reglen danner herved det naturlige modstykke til forslaget § 4, hvorefter distriktsjordemoderens normerede løn kun udbetales med en vis procentdel, idet hun oppebærer en del af sin indtægt i form af fødselshonorarer. Om den nævnte lov om udøvelse af jordemodergerning henvises til bemærkningerne til § 7.

Medens den nugældende lovs § 12, stk. 1, for så vidt må anses for opretholdt ved forslaget § 8, stk. 1, foreslås bestemmelserne i nævnte lovs § 12, stk. 2 og 3, om fastsættelse af mindsteløb for distriktsjordemoderens honorar for fødselshjælp og om adgangen til udpantning for de jordemoderen herefter tilkommende takstmæssige betalinger ophævet. Disse mindstebetalingstakster blev indført ved jordemoderloven af 1914 for til en vis grad at sikre, at distriktsjordemødrene gennem deres praksisindtægter i forbindelse med lønnen fra det offentlige kunne nå en rimelig totalindtægt. Imidlertid har udviklingen siden 1914 medført offentligt godkendte overenskomster mellem sygekasserne og jordemødrene om betaling for fødselshjælp til sygekassepatienter, der udgør den langt overvejende del af distriktsjordemødrenes klientel. Disse overenskomstmæssige takster træder i dag i stedet for de nævnte mindstebetalingstakster, ikke alene for sygekassepatienters vedkommende, men også i tilfælde, hvor der ydes jordemoderen betaling for fødselshjælp til personer, der i medfør af forsorgslovgivningen må anses for trængende. Da der således ad anden vej i de aller fleste tilfælde vil være sikret distriktsjordemoderen en rimelig betaling for hendes fødselshjælp, har man anset den hidtidige hjemmel til fastsættelse af mindstebetalingstakster for overflødig. Størrelsen af det distriktsjordemoderen tilkommende honorar bør fremtidig fastsættes på samme måde som for de privatpraktiserende jordemødres vedkommende, hvorom henvises til § 12 i det samtidig fremsatte forslag til lov om udøvelse af jordemodergerning og bemærkningerne til denne bestemmelse. Bestemmelsen i § 8, stk. 1, tilsigter ikke at ændre reglen i forsorgslovens § 231, stk. 4, om mindstebetaling for jordemoderhjælp til trangpatienter (denne betaling er for tiden fastsat til samme